

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН. ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Вівторок, 21 лютого 1984 року

№ 23 (3374).

Ціна 2 коп.

РОЗМОВА НА АКТУАЛЬНУ ТЕМУ

КМК: ПРОСТІР ДЛЯ ТВОРЧОСТІ

На кіровоградському виробничому об'єднанні по сівалках «Червона зірка» добре знають КМК електроварників механоскладального цеху № 2, який очолює О. Попов. У колективі всі ударники комуністичної праці. За своїми виробничими показниками члени бригади йдуть попереду в соціалістичному змаганні не лише серед КМК «Червоної зірки», а і області. За підсумками минулого року бригада О. Попова стала першою у змаганні комсомольсько-молодіжних колективів машинобудівної промисловості Кіровоградщини. Члени бригади одними з перших в області підтримали ініціативу кращих комсомольсько-молодіжних колективів республіки по досягненню у 1984 році надпланового зростання продуктивності праці і зниження собівартості продукції. Взяти підвищені зобов'язання до кінця одинадцятиріччя вийти на рубежі 1988 року. На традиційне у таких випадках запитання: «В чому секрет успіху колективу?» важко дати однозначну відповідь. Бо, за словами членів КМК М. Дороша, О. Харченка, А. Мазогова, у колективі чітка організація всієї роботи на місцях. А в комітеті комсомолу заводу «Червона зірка» підкреслюють і таку особливість КМК: хлопці сповіа використовувати потенціал трудового сумління, вони не байдужі до того, що роблять.

Сьогодні успіхи багатьох комсомольсько-молодіжних, а їх в області 1400, є результатом професійної майстерності молодих робітників, колгоспників, міцної трудової і технологічної дисципліни, особистої відповідальності кожного за спільну справу. Візьмемо, скажімо, КМК тракторної бригади, очолюваної А. Литвином. Колектив постійно у пошуку. Хлопці сміливо беруться за впровадження найновіших технологій впровадження основних видів сільськогосподарських культур. КМК кілька років тому першим створив механізовані ланки по вирощуванню кукурудзи, сої, соняшнику і цукрових буряків за індустріальною технологією. А тепер молоді механізатори першими створили безпартийний колектив кукурудзіводів.

Бути першими в усьому. Як це чесно, відповідально і водночас нелегко. Бажаючи змагатися в роботі, бути попереду, прагнення утвердитися, проявити себе з найкращого боку властиво молодості. Тому використовувати саме ці вікові особливості для того, щоб допомогти юнакам і дівчатам вийти на велику дорогу життя, виховати їх достойними будівниками комунізму — завдання не з простих, але реальне.

Комсомольсько-молодіжні колективи, як показує досвід кращих КМК — одна з ефективних форм організації праці молоді, залучення їх до соціалістичного змагання. Тут молоді виробничники швидко оволодівають професією, здобувають впевненість у власних силах, почуття відповідальності за стан справ на підприємстві. А також, і це не треба знімати з рахунку, одержують громадянський, ідейний і моральний гарт. У КМК, як показує практика, продуктивність праці в середньому на 15 процентів вища, а плинність кадрів — на 4—5 разів нижча, ніж у звичайних трудових бригадах.

Нині громадянська і трудова активність КМК в області спрямована на конкретні діла — безумовне виконання завдань, поставлених грудневим (1983 р.) і позачерговим лютевим (1984 р.) Пленумами ЦК КПРС. Рішення лютевого партійного Пленуму, обрання на ньому Генеральним секретарем ЦК КПРС товариша К. У. Черненка, дістали палке схвалення і підтримку молодих виробничників, усіх комсомольців і молоді області. Про це свідчать і листи, які в ці дні надходять до редакції. У них висловлюється палке прагнення ударним трудом зміцнювати могутність рідної Вітчизни, гідно зустріти знаменну дату в житті країни — 60-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна. Триває трудова вахта на честь цієї події, ширяться соціалістичне змагання. Чимало КМК виступає з цінними ініціативами, починаннями. І завдання комсомольських організацій — сприяти розвитку змагання, ширше впроваджувати досвід, підтримувати, множити все нове, передове. Як це роблять, приміром, на виробничому об'єднанні «Дружмаш», заводі «Гідросила», на підприємствах Олександрії.

Однак не в усіх комсомольських організаціях, КМК творчо підходять до соціалістичного змагання, впровадження нових форм організації праці. Насамперед треба позбутися формалізму. Будемо говорити конкретно. У деяких трудових колективах Голованівського, Новомиргородського, Новгородківського, Кіровоградського м. Кіровограда районів можна зустріти юнаків і дівчат, які не мають ясної і повної уяви про завдання КМК, соціалістичне змагання. На таких підприємствах часто відсутні об'єктивні критерії вимірювання переможців соціалістичного змагання. Деякі КМК існують лише на папері. Такий формалізм комітети комсомолу повинні зживати.

МОЛОДЬ
КІРОВОГРАДШИН
ГАРЯЧЕ СХВАЛЮЄ
РІШЕННЯ
ПОЗАЧЕРГОВОГО
ПЛЕНУМУ ЦК КПРС

ВАЖЛИВИЙ ОБОВ'ЯЗОК

У скорботний для партії і народу час відбувся позачерговий Пленум Центрального Комітету КПРС. З великою увагою ознайомилися члени нашого комсомольсько-молодіжного колективу з виступом на ньому Генерального секретаря ЦК КПРС Костянтина Устиновича Черненка.

Півтора місяця тому грудневий (1983 р.) Пленум ЦК КПРС дав оцінку стану соціально-економічного розвитку країни. Особливо підкреслювалося, що тепер важливо зберегти набраний темп, загальну настроєність на

практичне розв'язання поставлених завдань. Значна увага приділялась останнім часом зміцненню порядку і трудової дисципліни у всіх сферах діяльності. Не обійшло увагою це питання і позачерговий Пленум ЦК КПРС, рішення якого ми всім серцем схвалюємо. У промові на Пленумі Генеральний секретар ЦК КПРС товариш К. У. Черненко підкреслює, що питання організованості, порядку і дисципліни — для нас ключові, принципові.

Тому ми, молоді механізатори, гаряче схвалюємо заходи, вжиті партією з метою підвищення трудової, виробничої, планової, державної дисципліни. Тепер, під час підготовки до битви за майбутній урожай, нам треба підвищити відповідальність кожного члена КМК за сумлінне виконання своїх обов'язків, за свій внесок у Продовольчу програму, у забезпечення безперервно-

го постачання населенню сільськогосподарської продукції.

За дорученням колективу — П. КУШНІРЬОВ, групкомсорг КМК тракторної бригади колгоспу «Первое мая», Мایовіскієський район.

НАША ВПЕВНЕНІСТЬ

Колектив нашої бібліотеки з одностайним схваленням зустрів рішення позачергового лютевого (1984 р.) Пленуму ЦК КПРС, обрання Генеральним секретарем ЦК КПРС Костянтина Устиновича Черненка. Важливі, відповідальні завдання поставив перед комуністами, перед кожною радянською людиною лютевий Пленум. Треба і надалі посилювати дисципліну та організованість, виявляти на всіх рівнях більше самостій-

ності, сміливо вести пошуки, а якщо треба, йти на виправданний ризик в ім'я підвищення ефективності економіки, зростання добробуту народу.

У промові товариша К. У. Черненка вказувалося, що будувати новий світ — це означає невідомо дбати про формування людини нового світу, про її ідейно-моральне зростання. Саме під цим кутом зору ми й організуємо свою роботу. Наша мета — допомогти кожному читачеві здобути якнайбільше знань для поглиблення його ідейно-політичного, морального і трудового виховання, для розширення його світогляду.

Ми віримо, що все, що накреслив ХХVI з'їзд КПРС, буде здійснено. У цьому нас переконали рішення Пленуму ЦК КПРС, які ми гаряче схвалюємо.

Т. СМІК,
бібліотекар обласної
наукової бібліотеки імені
Н. К. Крупської.



Цими днями в Новоукраїнській районній дитячій бібліотеці імені В. Демченка відбулася читача конференція «Продовольча програма СРСР — справа всенародна». На конференцію, крім юних читачів, були запрошені батьки, вчителі, працівники різних установ міста. Про зміни, які відбулись у районі завдяки реалізації Продовольчої програми, розповіла старший економіст райсільгоспуправління Ганна Михайлівна Федорчук. Цікаві реферати представили учні 7 «А» класу місцевої середньої школи № 6 Алла Мельниченко та Павло Грошко. Перед учасниками конференції виступив і Герой Соціалістичної Праці бригадир тракторної бригади колгоспу «Росія» Микола Мефодійович Цертей, який поділився турботами і надіями хліборобів, звернувся до хлопчиків і дівчаток із закликком любити рідну землю, берегти і примножувати її багатства. На знімку: Микола Мефодійович Цертей серед читачів бібліотеки — семикласник Новоукраїнської СШ № 6.

Текст і фото
Г. ВРАДІЯ.

ТВОЄ, СЕЛО, ЛЮДИ

ЗАСВІЧУЮТЬСЯ ВІКНА НАЙРАНІШЕ

Стоїть серед нашого села на пагорбі білокам'яний будинок, обвіяний степовими вітрами. Голубими вікнами задивився на Ігулу, оповитий ніжністю перб. Тут народилася Галина Панасівна Серебрянська. Тільки тоді хата їхня була вкрита солом'яною, мало невеличкі віконця.

Швидко ховались за обрій часу рожені крила дитинства. Зранку старанно виводила у школі на дошки шматочком перепаленого ванняк слова «Ленін», «мама», «Батьківщина», «Перемога», а після уроків бігла допомагати мамі поратись біля корів.

У матері здоров'я погіршало. Особливо після жакхавної зівістки про смерть батька. Дівчинка глянула пожиттє фото, роздиплялась зірку на кашкеті, медалі на грудей і сльози самі виступали на очах. Зраненою пташиною пручалось дитяче серце в пазурах гори. Коли була серед подруг, учитель, — біль поступово та-

Та й познулася, коли давніок Козирівської семірічки, ховаючи легкий смуток у весняний швіт, покликав на останній екзаміні.

Хвороба ночам скреготала над машинним ліжком. Одного разу пеняка так і не змогла піднятися. Підмішних доярок тоді не було, і Галія сама пішла до корів. Тепло і ширістю стріли її доярки Марія Меркуріївна Коваленко, Любов Борисівна Ткаченко, Марія Іванівна Лопатка.

Тяжкі то були часи. Все зранено: земля, хати, деревна, люди. Не вистачало транспорту. Тому силос, різку доводилось носити рептухом аж від вітролигуна, що стояв вище села. Бувало, що й воду поїти корів носили з калюж. Та затагувались ранні. Мітніло господарство. Дояркам на підмогу колгосп виділили підводи. Тепер уже їздили за Гострумогу доїти корів і молоко не носили відрами в село. Нїде правди діти — важко було всюди вправ-

лятись. Вночі всі комсомольці віють зерно на току, і Галія з ними, корів же своїх одіак не кїдає. І радість від улюбленої роботи пересплювала потому.

З року в рік зростала майстерність молоді доярки. За рекомендацією райкому комсомолу їздила в Москву на Виставку досягнень народного господарства. З тих пам'ятних часів її ім'я завжди серед кращих доярок колгоспу.

Життя — життя... Який нестямовно швидкоплинний. Вже тридцять літ працює Галина Панасівна дояркою. Сумлінно, дбайливо. За рішенням парткому та правління колгоспу імені Дмитрова її портрет занесено на Дошку пошани.

— Тепер легко працювати, — говорить Галина Панасівна. — Правління колгоспу постійно дбає про поліпшення умов праці. Останнім часом у нас до ферми підведено дорогу з твердим покриттям, заасфальтовано під'їзд. Прошу Галину Панасів-

ну сказати кілька слів про сім'ю

— Чоловік мій, Микола Васильович Кушнір, — механізатор. Пого портрет теж занесено на колгоспну Дошку пошани. Старша дочка, Люба, працює ветфельшером на свинокомплексі радгоспу «Третій вирішальний». Менша, Таміла, навчається в Кіровоградському медичному училищі, мріє працювати в рідному селі. Син Микола закінчує Козирівську 8-річну школу, захоплюється електротехнікою і механізацією. Живе з нами і мама, Катерина Єлисейівна, вона біля хати на господарстві порадється. Хочеться нам з чоловіком, щоб діти наші знайшли радість у праці на благо Батьківщини.

...Встаємо ми в селі рано. Але в будинку, що на пагорбі серед нашого села, завжди вікна засвічуються найраніше. Я знаю: то Галина Панасівна збирається йти на ферму

П. ЗУБЕНКО.
Новгородківський район.

1. —

Полустанок

ІВАН ВІЙШОВ з електрчки, вона майже одразу рушила і поволі віддалялася, все частіше постукуючи колесами на рейкових стиках, аж доки не заховалася за поворотом залізниці. Ще кілька приїжджих — левно, до санаторію — стояло біля платформ. Іван пішов по глибокому снігу — за ніч памело — до шосейної. Колісний вітерець — відгомін щільної завірюхи гнав услід йому по аемку. Аж ось і дорога. Часті глибокі перемети — скільки й бачить око. І лежить шосейна під ними тихо, бай-

— Та не заводиться чогось.

— Ану-ну, дайте я подивлюсь... Навіщо ж це ви, козачки, мастила в карбюратор налили?

— Так то ж щоб суміш із маслом була... А хіба що?

— Та нічого. Знімайте карбюратор — промиемо його зараз доброче у бензині. А тоді, як захочете, то все розкажу, що й до чого у цієї машини...

2. —

«Здрастуй, кандидате!»

ДРУГ ДИТИНСТВА ВІТЯЛЬКА ЖЕРДІЙ уже давно виріс, став Віталієм

І Анатолій Лєонідович розповідає про те, що тут, на так званій «старій» площадці, вони всі роблять справу дуже важливу. «Наш цех — серце заводу» — у цих його словах і зрозуміла кожному гордість за свої товаришів та справу їхніх рук. — І розуміння потреби роботи, яку їм доводиться виконувати. А вона має в цеху свою специфіку, про яку теж розповів змінний майстер. Ось у чому її суть.

«Гідросила» — підприємство сучасне. Найхарактерніше для нього — великі масштаби. Великі цехи, механізоване серійне виробництво, випуск великої кількості уніфікованої продукції. А от в інструментальному цеху № 8 і, зокрема, на ділянці оснащення — ви-

верстаті Микола Левдіков пояснює це досконалим знанням можливостей верстата, технології, високою майстерністю фрезерувальника, його досвідченістю, вквітлі. Пояснення його, звісно — суттєві. Але це вже, як кажуть, готовий результат. Ми ж спробуємо поглядати до його витоків. Отже...

4. —

Витоки

ОДИНАДЦЯТЬ років тому прийшов Іван Машнягуца до того ж цеху № 8, на ту ж ділянку оснащення. І побачив те, що й нині можна побачити тут щодня.



5. —

Довір'я

ІВАН СТАРАНИЙ змінив стружку біля верстата, склав у порядок інструмент, змастив станину. Звичайно, руки шматтям і подумав про те, що робота для нього ще не закінчена — завтра має бути зустріч із виборцями і треба готуватися не-

ТАК БАГАТО ХОРОШИХ ЛЮДЕЙ

дуже, якимось ніби чужа сама собі... Мимо протупотіли «санаторники» з важкими сумками, і він лишився зовсім сам край лісу. Вітерець подужав, і коруни санаторію за пеленою завірюхи, що почилася, здавалися чимось далеким-далеким, аж ніби нереальним.

Він ще раз подивився в білу далечину і подумав, що дорогу, мабуть, зовсім замело. До села звідси чотири кілометри. «Нічого, дійду!».

Йти було легко — вітер дув у спину, та й сніги не такі вже глибокі випали. І все ж це була справжня зима — перший великий сніг у цьому році. Сніг полів, що широко розкинувся зліва й справа від дороги, сніг на добрий урожай. Він пішов до рідного села. Ні, він пішов до власного дитинства, яке за роками жило он там, на берегах Великої Висі, на стежках вищанського степу, на забрукованих і незабрукованих вулицях великого села. З кожним кроком воно все ближчало.

Той, хто називає дитинство безтурботною порою, певно, зовсім забув його. Ні, турбот у нього вистачає. Але тим і дороге воно нам, що то найперші турботи, турботи пізнання світу й самоутвердження в ньому.

«Іван Григорович Машнягуца народився в селі Велика Виска Маловисківського району 1956 року...» Це — офіційні рядки офіційної біографії. Люди не можуть пам'ятати свого народження. Але вони мають пам'ятати про становлення особистості — своєї власної, чи, скажімо, друга, який виростав поруч... Можливо, саме тому такими дорогими для нас бувають навіть прикраси власного дитинства? А що вже говорити про радість!

Іван іде крізь сніги, відміряючи оті чотири кілометри до села, а думками він ще далі — за роками...

— Ванько! Агей, Ванько! Бабуно, а ваш Іван дома? — гукав з вулиці Віталіка Жердій. — Позовіть... Та що — куди та куди? Ось діло е!

Іван стрибає з ганку і прожогом кидається до воріт. Ну й діла! Розчервонілий Віталіка серед дороги, а біля нього — «Ковровець»! Старий, обдертий, залитий мастилою... Справжня тобі хлопчача мрія!

— Ну чого дивитися? — каже Віталіка. — Це бачиш — заводиться? Помагай...

І ось вони вже вдвох тягають «Ковровеця» по вулиці, він похикує час від часу димком, але заводиться не хоче. Ну, та вони вквітлі — ще й які!

— Що, хлопці, не йде діло? — питає, усміхаючись, Григорій Іванович, Іванів батько, який саме під'їхав додому пообідати.

Олександровичем — бригадиром рілнної бригади у рідному селі, людиною авторитетною.

А сам І. Г. Машнягуца одразу після середньої школи пішов на Кіровоградський завод тракторних гідроагрегатів (так тоді називалась «Гідросила»). Привела його сюди любов до техніки, до таємниць її народження. Давня батькова наука згодилася йому й тут.

... Іван уже виходив у рідну вулицю, коли побачив Надію Лук'янівну, яка вишла до криниці по воду.

— А я думаю, хто ото йде од степу, — промовила старенька, пізнавши Івана, — а то ти, внучку. Оце таким снігом...

— Здрастуйте, бабуню! — сказав Іван, забираючи відро з водою. І додав: — А сніг... Сніг поля на врожай, а людині на здоров'я. Чого його боятися?

— І то правда... А що ж не хвалилися новиною своєю? Ну та мовчи, мовчи. Знаємо вже. В газеті прочитали... Уже всі в селі знають.

Коли Іван зайшов до світлиці, батько сидів біля вікна і читав газету. Встав назустріч.

— Ну, кандидате, здрастуй, чи що? І ось що я тобі скажу: молодчага. Так тримати!

... За вікном падав сніг. І від того у цій сільській хаті, де зустрівся кандидат у депутати Верховної Ради СРСР Іван Григорович Машнягуца зі своїм батьком Григорієм Івановичем, було ще затишніше. По-домашньому, по-сімейному. Про що вела мову батько й син? Чи про діла життєві, чи про ту відповідальність перед людьми, яка вже відчинилася на плечі молодого кандидата у депутати? Про що б не була мова, не будемо до неї дослухатися — врешті, зустріч ця суто сімейна. І повернімося до Кіровограда, на завод «Гідросила», де працює комсомолец Іван Машнягуца і де ми з ним зустрілися за кілька днів.

3. —

Специфіка росту

ЗМІННИЙ МАЙСТЕР інструментального цеху заводу «Гідросила» А. Л. Шутенко, молодий ставний чоловік, широко усміхається:

— Івана Григоровича Машнягуца... А чого ж не знаю! Він — гордість нашого цеху. А цех наш...

робництво індивідуальне. Розробляти на випуск кожної одиниці продукції технологічні карти не вигідно: не встигнеш виготовити одні, як вони вже не потрібні, а треба готувати інші — ось яка специфіка.

А це означає ось що. При відсутності розробок технологічних процесів на виробничій вибір технологічних операцій, інструментів, як і якість виконання роботи, майже повністю залежить від робітника. Тобто, елемент творчості тут, в інструментальному, переважає. Це впливає й на саму організацію роботи. Кожен робітник працює тут за порядком, де вказано, протягом якого часу має він згідно з нормою виконати певну роботу. І вже від самого виконавця залежить, щоб зробити її швидше. Якщо в цеху кажуть, що І. Г. Машнягуца виконує змінні завдання на 130 процентів, то це значить, що роботу, розраховану на чотири дні, він виконує за три. За рахунок чого?

Напарник по роботі на універсальному фрезерному

Ті ж самі заготовки, ті ж самі столи для інструменту, такі ж верстати, що гудуть рівно й потужно під час роботи. Ті ж лампи денного освітлення, що горять тут навіть удень — робота в цеху високої точності, а тому вимагає багато світла.

Та й люди тут здебільшого ті, що зустріли його ще тоді, одинадцять років тому. У цеху № 8 — цеху комунальної праці — до літніх ставляться непримиренно. Тож якщо й були вони, то «відлетіли», а лишалися люди, віддані своїй роботі. Саме через цих людей, котрі стріли його з самого початку і з достоїнством (не дивися, мовляв, що цех наш не повільної конструкції — діло робимо), і полюбили Іван Машнягуца роботу в цеху, та й сам цех.

Людина із суто пролетарським прізвиськом — І. С. Слісаренко, фрезерувальник п'ятого розряду і справжній чудодій у роботі, взявся вчити юнака-школяра секретів професії. Секрети ті прості — правда, для початківців. А найважливіший із тих секретів, що передав

сама присутність учителя — то неабияка підмога, то вічне нагадування про те, чого ти ще не зробив, чого ти ще не досяг. І, попри всю свою скромність — а в тому, що І. Г. Машнягуца є людиною дуже скромною, переконалися, побувавши в цеху і зустрівшись із ним та його товаришами, одразу — все ж плекає він одну честолюбну мрію: стати для тих, кого вчитиме сам, тим, чим став для нього Іван Семенович. Тож якщо сьогодні Іван Машнягуца вже дечого досяг у своєму житті: його поважають у колективі і за його добру роботу, і за чистоту людських рис, йому довіряють щоразу складніші завдання, прешті, саме його товаришів висунули кандидатом у депутати до Верховної Ради СРСР, — то в цьому, окрім його особистої заслуги, є й часточка заслуг його перших учителів: Л. І. Слободенюк — першої шкільної вчительки, О. Ф. Антопій — класного керівника в старших класах, І. С. Слісаренка — першого вчителя на заводі; є заслуга і його батька, і бабуні, і ма-

абияк. На мить відчув себе так, як тоді, коли був комсоргом цеху — те ж саме відчуття невпинного руху, стрімкості життя, що підмагають од нього постійної уваги, постійної дії. Він любив це відчуття непокое-ності.

...Поміняв, переодягнувся. Василь Мошак та Василь Рибіський вже чекали на нього. Разом вийшли за прохідну. По дорозі ще треба було забігти до УТО «Кіровоград» — це поряд — дружина просила купити дещо для їхнього невеличкого поки що домашнього господарства...

У ту мить він ще не знав, що дома на нього чекає лист. Хоча на те, що він неодмінно прийде, мав би й сподіватися. Та за десятиками справ, за роздумами й зустрічами він зовсім випустив те з уваги. І коли піднявся на дев'ятий поверх і увійшов до кімнати, то перше, що почув, були «ритуальні» слова старшого Дмитрика:

— Тату, а де це ти був? На роботі, так?

А друге, що він почув, були слова Надійки, дружини:

— Ваню, тобі лист. Знаєш, звідки?

Він підхопив на руки Дмитрика, обійняв дружинну, і вони втрьох почали читати листа:

«Дорогий Іване Григоровичу!»

З великою радістю і гордістю пошули звістку про те, що вас названо кандидатом у депутати Верховної Ради СРСР. Прийміть наші найщиріші поздоровлення з цієї нагоди, а також побажання здоров'я, успіхів у праці та громадському житті.

Сподіваємося, що ви виправдаєте довір'я виборців, що ви завжди будете прикладом у праці, громадському житті, побуті.

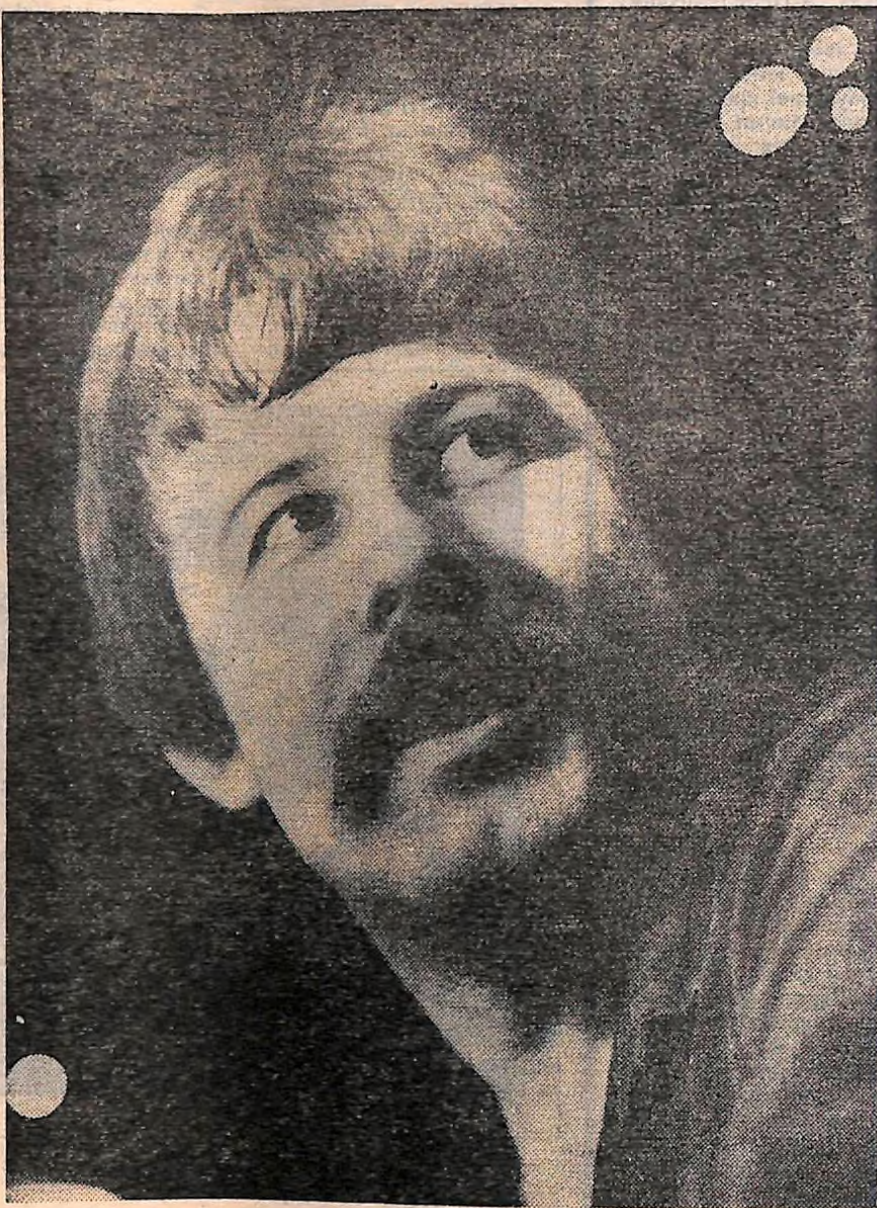
Щиро ваші, колектив учнів і вчителів Великовисківської середньої школи. ПОСТСКРИПТУМ. Якщо матимете час, напишіть нам, будь ласка, про себе, про свою роботу. Якщо у вас буде можливість, то просимо завітати до нас у гості».

І коли б ми з вами, шановні читачі, могли бачити, чим займався за якийсь час потому кандидат у депутати Верховної Ради СРСР комсомолец І. Г. Машнягуца, то ми б переконалися, що він нібище відповідь своїм землякам.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ, спецкор «Молодого комунара».

На знімку: кандидат у депутати до Верховної Ради СРСР по Кіровоградському виборчому округу № 478 комсомолец І. Г. МАШНЯГУЦА.

Фото В. ГРИБА.

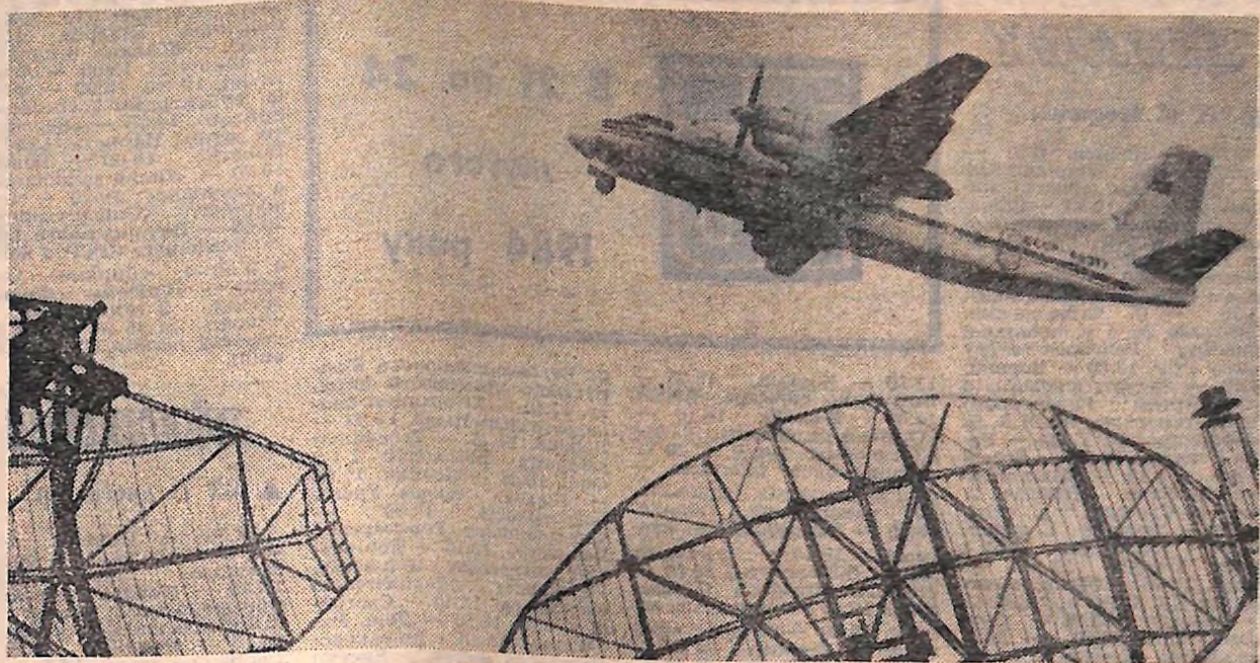


Сильні руки небо обнімають

Кількома словами представимо радянську авіакомпанію, найбільшу у світі. Прогресував Аерофлот семимильними кроками. Якщо у рік свого заснування (1923) він перевіз усього 600 пасажирів, то нині цей середньорічний показник — 100 мільйонів. Крім того, крилаті трудівники неба щороку тран-

спортують більше 3 мільйонів тонн пошти і вантажів, виконують більше 100 видів сільськогосподарських робіт майже на третині посівних площ. Радянські літаки регулярно приземляються на аеродромах 93 країн.

У кіровоградських авіаторів масштаби, звичайно, скромніші, але все-таки



досить солідні. Приміром, майже по всій Європейській частині СРСР — у Талліні, Відні, Мінську, Москві, Ленінграді, Ашану,

Сочі. Ворошиловград, Дніпропетровськ, Донецьк — літає на Як-40 молодий льотчик В. ШАБАЕВ, якого ви бачите на знім-

ку внизу. У Кіровоград Валерій Іванович приїхав після закінчення Актюбінського вищого льотного училища цивільної авіації, на новому місці освоювався з допомогою інструктора О. П. Манслюка. За два роки роботи в нашому аеропорту кандидат у члени КПРС другий пілот Шабаеть налітав на 200 годин більше норми.

Але щоб політ літака протікав нормально, без усяких несподіванок, зусиль самого екіпажу замало. Рух літака у параметрах, що гарантують безпеку рейсу, коригується із землі. У диспетчерській служби управління повітряним рухом Кіровоградського вищого льотного училища цивільної авіації постійно мигтять екрани; на них видно звідки, куди, на якій висоті прямує літак. Стежачи за рухом мерехтливої точки на індикаторі, диспетчер по радіо

передає команди екіпажу. А ось на одному з екранів з'являються написані від руки цифри. Це зведення погоди. Кожних півгодини надходить у диспетчерську інформація про напрям і швидкість вітру, температуру і тиск повітря, рівень хмарності, наявність туману тощо. В умовах погіршеної видимості літак до посадочної смуги доводять фактично наземні служби. Робота диспетчера вимагає швидкої реакції, максимальної чіткості в діях, уваги. Всіма переліченими якостями володіють, що помітно навіть у позі, молодий диспетчер служби руху I класу О. В. ШЕВЧЕНКО (на передньому плані) і керівник польотів випускник Ленінградської академії цивільної авіації В. В. ЛОЗЕНКО.

Н. ДАНИЛЕНКО.
В. ГРИБ (фото).
м. Кіровоград.

В. Ф. ДЕРКАЧ, вчителька історії: — Замало просто не вірити в бога, щоб називати себе атеїстом, — треба ще вміти вести антирелігійну пропаганду. Тому партійна організація та дирекція школи в системі політичної освіти організували теоретичні семінари по вивченню основ наукового атеїзму. Слухачі семінару пишуть реферати, які використовують потім для проведення пропагандистської ро-

дужню літературу атеїстичного змісту. Кабінет стане місцем проведення виховної роботи з учнями, їхніми батьками, використовуватиметься як своє-

рисуємо різні форми позакласної роботи по атеїстичному вихованню учнів. Це гурток і клуби атеїстів, обговорення кінофільмів, спеціальні ате-

істичні вечори. Під час підготовки і проведення їх учні проявляють свою творчу ініціативу. Такі вечори своїм змістом, звичайно, зв'язані з учбовим матеріалом і присвячуються розкриттю атеїстичного змісту тих чи інших питань фізики, хімії, історії, літератури. Недавно ми провели цікавий вечір — «Хімія розвінчує «чудеса» релігії».

Вечори проводимо на «десятихатках», куди запрошуємо і людей віруючих. До них готуємось ретельно, доповіді супроводжуємо дослі-

дями, учнями, — таких як Прістлі, Лавуазьє та інші).

Часто проводимо тематичні вечори. Під час підготовки і проведення їх учні проявляють свою творчу ініціативу. Такі вечори своїм змістом, звичайно, зв'язані з учбовим матеріалом і присвячуються розкриттю атеїстичного змісту тих чи інших питань фізики, хімії, історії, літератури. Недавно ми провели цікавий вечір — «Хімія розвінчує «чудеса» релігії».

Вечори проводимо на «десятихатках», куди запрошуємо і людей віруючих. До них готуємось ретельно, доповіді супроводжуємо дослі-

дами, які розкривають «чудеса» релігії. КОР.: На такій цікавій формі роботи, як вечори на «десятихатках», зупиніться, будь ласка, детальніше.

З. М. КИРИЛЕНКО: — Уявіть собі клас, 20—25 чоловік. Живуть діти у різних куточках селища. І ось, коли підготовлено цікавий вечір антирелігійного змісту, проводимо його планують вдома у когось із учнів. Хлопець чи дівчина йде до сусідів, запрошує їх на вечір. Збираються люди різного віку, різних професій. Приходять і віруючі. Цікаво ж подивитися, що покажуть діти. Спокійна, затишна домашня обстановка допомагає ненав'язливо доводити облудливість релігії, її негативний вплив на людину. Подібна форма антирелігійної пропаганди існує в школі давно. Дітям такі заходи подобаю-

І. КОСТЕНКО.
Онуфріївський район.

АРГУМЕНТОВАНО,

боти серед учнів та трудівників селища, у бригадах, ланках, на тваринницьких фермах. Вчителі Зінаїда Матвіївна Кирилівна, Галина Яківна Вовченко розробили ряд лекцій про баптизм, які читають не тільки для старшокласників, а й для жителів села. Для учнів середніх класів на цю ж тему проводяться бесіди, вечори, збори. Та головне, озброївшись відповідними знаннями, вчителі поліпшили атеїстичну пропаганду на уроках.

КОР.: Завдяки комплексному підходу до атеїстичної пропаганди колектив школи досяг значних позитивних результатів. Щороку для учнів і жителів селища на цю тему читають чимало лекцій. При активній участі вчителів у селищі впроваджують нові радянські звичаї та обряди, організовують вечори запитань і відповідей, усні журнали антирелігійного змісту.

Нині у школі створюють кабінет наукового атеїзму. Вже обладнано куточок під загальною назвою «Правда про релігію», засереджено наукову й ху-

У проєкті ЦК КПРС «Основні напрями реформи загальноосвітньої і професійної школи» йдеться про те, що з кожним днем зростають вимоги до ідейно-політичного виховання молоді, формування її марксистсько-ленінського світогляду. Система радянської освіти забезпечує нашим учням міцний фундамент для вироблення матеріалістичного світогляду. Але прикро, коли в свідомості деяких громадян, і зокре-



ПЕРЕКОНЛИВО

ма, молодих, зберігаються релігійні пережитки. Їх подолання — процес складний і тривалий, адже релігія — це не найвишучіший пережиток у свідомості людей. До того ж, служителі культу намагаються ловити «душів», не гребуючи ніякими засобами — тут і «боже» слово, явчано кинути людині, коли вона перебуває у душевному розпачі або пригнічена горем, і оманили «допомога» «братів та сестер по христі», яка мимоволі затягує в релігійні тенета, і «транзисторії богослужіння», що доносять хвилі ворожих радіостанцій Заходу.

У системі формування наукового світогляду молоді величезна роль належить саме школі. У Павлівській середній школі імені В. О. Сухомлинського є чималий досвід атеїстичної роботи. Сьогодні редакція попросила поділитися досвідом цієї роботи вчителів школи.

рідна бібліотека для підготовки вчителів до відповідних тем. Думається, детальніше про це розповість учитель хімії Зінаїда Матвіївна Кирилівна.

З. М. КИРИЛЕНКО: — На уроках постійно роз'яснюємо учням основні принципи наукового атеїзму, що містяться в творах Маркса, Енгельса, Леніна, документах КПРС. Викон-

істичні бесіди під час годин класного керівника. Учні не залишаються байдужими, коли розповідаєш про напади церкви на науку, — наприклад, виступ проти молекулярно-атомної теорії, про репресії служителів церкви щодо вчених (трагічна загибель Джордано Бруно, переслідування Галілея, напади на передових лю-



«СЕРВІС

ІЗ НАЦІНКОЮ»

Під таким заголовком 17 грудня минулого року була опублікована критична кореспонденція про обслуговування пасажирів на автобусній станції міста Кіровограда. У ній зокрема йшлося про те, що нечасно відправляються автобуси, що водій одного з автобусів продавав пасажирам квитки по завищеній ціні. Наводилися факти обрахування касирами станції пасажирів.

Редакція одержала відповідь на публікацію в газеті від заступника начальника управління автомобільного транспорту М. П. Котенка. Ось що він відповів:

— Факти, наведені в кореспонденції підтвердилися. Наказом по Малаховському АТП 10038 водієві автобусного маршруту Кіровоград — Мала Виска В. Полякову за запізнення із виїздом в рейс та негативну поведінку з пасажирами оголошено догану, водієві автобуса М. Кавуну за привласнювання грошей оголошено сувору догану і позбавлено премії за листопад 1983 року.

Наказом по Кіровоградському обласному об'єднанню автостанцій 10189 касирам автостанції А. Соколюк, О. Кучерявий за обрахування пасажирів оголошено догану.

Публікація обговорена на цехових комітетах і доведена до всіх працівників Кіровоградської автобусної станції та водіїв Малаховського автопідприємства.

